

**DASAR BRITISH DAN JEPUN TERHADAP SEKOLAH MELAYU
DAN TAMIL SEBELUM TAHUN 1957**
***BRITISH AND JAPANESE POLICY TOWARD THE MALAY AND
TAMIL SCHOOLS BEFORE 1957***

PARAMESWARI KRISHNAN¹ J. HINDUJA JAYER RAMAN²
SAID DARKASI³ ROHINI KRISHNAN⁴

^{1,3,4}Fakulti Pendidikan dan Sains Sosial, Universiti Selangor, 45600 Selangor, Malaysia

²Jabatan Pengajian India, Fakulti Sastera dan Sains Sosial, Universiti Malaya,
50603 Kuala Lumpur

param@unisel.edu.my/aathi7171@gmail.com

Tarikh dihantar: 29 Ogos 2020 / Tarikh diterima: 28 Oktober 2020

ABSTRAK Sejarah pendidikan menjadi sangat penting dalam konteks Malaysia kerana kajiannya masih belum dilakukan secara meluas, sama ada sebelum mahupun selepas merdeka. Maka, adalah wajar dan penting bagi melihat polisi-polisi yang dilaksanakan oleh British dan Jepun dalam sistem pendidikan di Tanah Melayu bagi memahami sejarah pendidikan masyarakat pada zaman tersebut dan corak kehidupannya. Hal ini penting dalam memaparkan niat sebenar British mahupun Jepun dalam memperkenalkan pendidikan vernakular (British) dan pendidikan bercorak penjepunan (Jepun). Dalam hal ini, sektor industri perladangan sama ada getah atau kelapa merupakan penumpuan majoriti buruh Tamil yang datang ke Tanah Melayu dan orang Melayu dalam industri pertanian. Untuk mengekalkan buruh ini terus bekerja di kawasan perladangan dan kampung, British memperkenalkan pendidikan tahap yang paling asas sahaja. Jepun pula menggunakan dasar yang hampir berbeza daripada British, di mana mewajibkan semua sekolah untuk mengikut corak pendidikan Jepun. Sekolah vernakular diperkenalkan oleh British untuk memerintah masyarakat secara mudah dan dapat menjayakan tujuan ekonominya. Hal ini sedemikian kerana British sedar bahawa masyarakat yang kurang berpendidikan mudah untuk dijajah dan mereka tidak akan menentang atau menyoal pentadbiran British. Kajian ini secara keseluruhan akan melihat motif British dan Jepun di sebalik pengenalan dasar pendidikan serta menunjukkan keadaan sebenar sekolah Melayu dan Tamil pada waktu itu. Kajian ini bertujuan melihat dasar pecah dan perintah British terhadap sekolah Melayu dan Tamil, meninjau kesan-kesan penubuhan sekolah tersebut dan perkembangan seterusnya. Kajian ini juga bertujuan meninjau dasar Niponisasi Jepun dalam pendidikan. Pelbagai kaedah seperti kaedah perpustakaan, kaedah kajian Arkib Negara dengan merujuk fail dan dokumen rasmi kerajaan serta kaedah pemerhatian digunakan dalam kajian

ini. Kajian ini sangat signifikan kerana memaparkan bahawa penubuhan sekolah Melayu dan Tamil bukan untuk kemajuan komuniti tersebut, malah ia adalah semata-mata untuk menjayakan rancangan ekonomi British dan Jepun semasa pentadbirannya.

Kata kunci: Buruh Melayu, buruh Tamil, British, Jepun, estet/ladang, kampung.

***ABSTRACT** The history of education has become very important in the Malaysian context because the study has not been done extensively either before or after independence. Therefore, it is important to look at the policies implemented by the British and the Japanese in Malaya education system in order to understand the history of the era of public education and patterns of life. This is important in displaying the real intentions of the British as well as the Japanese in introducing vernacular (British) education and Japanese patterned education. The majority Tamil labourers who came to Malaya to involved either rubber or oil and the Malays in the agricultural industry. To keep these labourers working in plantation and village areas, the British introduced only the most basic level of education. Japanese on the other hand uses a policy that is almost different from the British, which requires all schools to follow the pattern of Japanese education. Vernacular schools were introduced by the British to govern society easily and to achieve economic goals. This was so because the British were aware that the less educated society was easy to colonize and they would not oppose or question the British administration. This study will look at the overall British and Japanese motive behind the introduction of basic education as well as show the actual situation of Malay and Tamil schools at that time. This research aims to see the divide and rule policy of the British against the Malay and Tamil schools, reviewing the effects of the establishment and further development of the schools. This study also aims to review and Japanese Niponization policy in education. Various methods such as library method, National Archives research method with reference to official government files and documents as well as observation method used in this study. This study is significant because it shows that the establishment of Malay and Tamil schools not for the betterment of the community, but it is simply a plan of the British and Japanese to conquer the economy of Malaya.*

Keywords: *Malay labour, Tamil labour, British, Japanese, estate/plantation.*

PENGENALAN

Kajian berkenaan sekolah Tamil mahupun sekolah Melayu merupakan topik yang lama dibincangkan dalam penulisan sejarah sekolah vernakular. Namun begitu, perbincangan khusus tentang kepentingan British di sebalik penubuhan sekolah Tamil dan Melayu tidak kelihatan secara jelas hampir dalam banyak penulisan sebelum ini. Perkara yang sering kali disentuh adalah masalah dan cabaran hidup yang dihadapi oleh buruh di bawah pentadbiran pihak kolonial dan Jepun. Dasar pecah dan perintah British pula hanya dilihat dalam kalangan ketiga-tiga kaum terbesar di negara ini. Justeru, kajian ini mengambil inisiatif untuk melihat niat sebenar pihak British dan Jepun dalam penubuhan sekolah Tamil dan sekolah Melayu dan seterusnya menonjolkan dasar-dasar yang diamalkannya. Harus disedari bahawa tujuan British memperkenalkan sekolah Tamil adalah hanya semata-mata membolehkan buruh Tamil terus bekerja di ladang tanpa pulang ke nagara asal mereka selepas tamat kontrak. Walaupun begitu, pada awal permulaan penjajahan British, masyarakat India tidak menunjukkan minat terhadap sekolah Tamil di kawasan ladang atas beberapa alasan. Namun, trend ini dapat dilihat sekurang-kurangnya sejak awal tahun 1950-an. Bagaimanapun, tidak dapat dinafikan bahawa British telah pun membuka satu ruang dengan memperkenalkan sekolah vernakular di negara ini walaupun dalam keadaan serba kekurangan.

Sekolah vernakular Tamil dan Melayu hampir berhadapan dengan masalah yang sama tanpa mengira dari segi kemudahan bangunan sekolah, tahap pendidikan, guru yang tidak bertauliah atau terlatih, kehadiran kanak-kanak ke sekolah, ketiadaan bantuan atau sokongan seperti tauke Cina (yang banyak membangunkan sekolah Cina di negara ini) dan sebagainya. Manakala, semasa pendudukan Jepun pula, keadaannya berbeza di mana hampir kesemua sekolah telah mewajibkan penggunaan bahasa Jepun dan memansuhkan semua bahasa lain.

Vernakular atau sekular bermaksud “bahasa pengantar bahasa ibunda.” Seperti yang dijelaskan di atas, dasar Kerajaan British yang longgar bersabit penubuhan dasar pendidikan menyumbang usaha-usaha pendakwah Kristian untuk menubuhkan sekolah aliran Inggeris. Perkara ini turut berlaku kepada sekolah vernakular Cina dan Tamil yang masing-masing berusaha menubuhkan sekolah aliran asal negara terbabit (CO 273/534, Despatch No. 307). Akibatnya, ciri utama pendidikan era British ditandakan dengan ketiadaan matlamat dan objektif, sekali gus menyumbang kepada ketidakseragaman orientasi dan kurikulum pendidikan. Ia akhirnya banyak menyumbang kepada masalah, terutamanya yang berkaitan dengan perpaduan kaum, apabila Persekutuan Malaysia dibentuk.

Perbincangan tentang sejarah permulaan pendidikan Melayu dan Tamil atau sistem pendidikannya telah ditulis oleh ramai sarjana sebelum ini. Oleh itu, penulis mengambil inisiatif untuk meninggalkan perbincangan bahagian sejarah permulaan sekolah Melayu dan Tamil di kawasan kampung dan ladang secara terperinci. Kajian memfokuskan sistem pendidikan sebenar yang disediakan oleh pihak kolonial untuk kanak-kanak Tamil dan Melayu dan melihat apakah keadaan-keadaan yang mengakibatkan kanak-kanak tersebut tidak dapat menerima pendidikan yang disediakan di ladang dengan baik.

CIRI-CIRI PENDIDIKAN VERNAKULAR

Pada zaman penjajahan British, terdapat dua pembahagian utama persekolahan, iaitu Pelajaran Rendah dan Pelajaran Menengah. Sekolah rendah lebih banyak berbanding sekolah menengah kerana dasar pentadbiran penjajah pada masa tersebut yang melihat ia memberikan keuntungan kepada mereka. Akibat jumlah sekolah yang banyak ini menyebabkan wujud ketidakselarasan dalam sistem pentadbirannya. Hal ini dapat dilihat dalam Jadual 1 yang menunjukkan beberapa ciri sekolah Tamil semasa penjajahan British.

Jadual 1 Ciri-ciri sekolah Tamil dan Melayu pada zaman penjajahan British

SEKOLAH	CIRI-CIRI	TUJUAN
Sekolah Tamil	<ol style="list-style-type: none"> 1. Tertumpu di kawasan ladang. 2. Dikendalikan oleh pihak ladang dan mubaligh Kristian. 3. Bahasa pengantar adalah bahasa Tamil. 4. Buku teks dan sukatan pelajaran diimport dari India. 5. Hanya tertumpu kepada peringkat rendah sahaja (sehingga darjah 4). 	<p>Bertujuan mengekalkan anak-anak menjadi buruh di ladang-ladang.</p> <p>Untuk membolehkan anak-anak Tamil menjadi buruh sampingan atau buruh kasar di ladang sepanjang masa.</p> <p>Untuk membolehkan mereka menjadi tulang belakang dalam pembangunan ladang selamalamanya.</p> <p>Mudah mentadbir masyarakat yang kurang berpendidikan.</p>
Sekolah Melayu	<ol style="list-style-type: none"> 1. Tertumpu di kampung-kampung dan dikendalikan oleh British. 2. Bahasa pengantar adalah bahasa Melayu. 3. Bahasa Melayu sebagai asas sukatan pelajaran dan buku teks. 4. Hanya tertumpu kepada peringkat rendah sahaja (sehingga darjah 4). 	<p>Bertujuan mengekalkan menjadi pesawah atau petani di kampung-kampung.</p> <p>British tidak mahu orang tempatan berjaya dalam bidang pendidikan dan menyoal tentang pentadbiran British. Jika berpendidikan, golongan ini akan maju dan seterusnya menyoal pentadbiran British.</p> <p>British juga tidak membenarkan orang Melayu tanam getah atas tanah yang mereka miliki untuk mengelakkan orang Melayu daripada menjadi kaya.</p> <p>British mahu orang Melayu menyediakan makanan utama, iaitu beras kepada seluruh rakyat tempatan mahupun pentadbir British pada waktu itu. Hal ini akan membantu British mengurangkan kos makanan di mana tidak perlu bergantung kepada pihak luar dan beras lebihan boleh dijual dan mengaut untung.</p>

Sumber: CO 273/579, 1931.

DASAR PENDIDIKAN BRITISH (PECAH DAN PERINTAH)

Dasar pecah dan perintah diaplikasikan hampir dalam setiap aspek kehidupan masyarakat tempatan bagi membolehkan British menguasai semua ekonomi Tanah Melayu. Cara ini dapat membekalkan bahan mentah yang diperlukan oleh negara Eropah, terutama sektor perindustrian dan perkilangan yang semakin maju pada waktu itu. Dasar yang sama turut diaplikasikan dalam bidang pendidikan. British memperkenalkan sistem pendidikan vernakular atas beberapa tujuan utama. Antaranya, pertama adalah untuk mengelakkan peningkatan taraf hidup masyarakat Tanah Melayu. Kedua, mengekalkan buruh secara berasingan dan tanpa perpaduan. Ketiga, mudah memerintah orang yang kurang berpendidikan atau orang yang mendapat pendidikan yang kurang sempurna. Keempat, menjayakan niat ekonomi British, iaitu memajukan kawasan ladang untuk mendapatkan hasil bumi seperti getah, kopi, gula dan sebagainya. Keenam, memajukan kawasan sawah padi bagi mendapatkan makanan utama, iaitu beras bagi seluruh penduduk Tanah Melayu pada waktu itu. Inilah yang dimaksudkan dengan pendidikan British yang berdasarkan dasar pecah dan perintah.

Sekolah Tamil

Orang Tamil merupakan golongan terbesar iaitu kira-kira 90 peratus daripada keseluruhan masyarakat India (Tamil, Malayalee, Telugu, Gujerati, Punjabi, Sikh, Marati, India Muslim) yang datang ke Tanah Melayu semasa pentadbiran British di Tanah Melayu. Akibat kehadiran sejumlah besar masyarakat dari India Selatan untuk bekerja di beberapa ladang seperti kopi, gula, getah dan kelapa ini akhirnya memaksa para pemilik ladang untuk mendirikan sekolah-sekolah Tamil ini. Matlamat utamanya bukanlah untuk mendidik anak-anak ini tetapi ia lebih kepada usaha memastikan bekalan tanga buruh yang berterusan di kawasan ladang. Terdapat beberapa sekolah Tamil terawal, antaranya adalah sekolah Tamil di Pulau Pinang (1816), sekolah Anglo-Tamil, Melaka (1850) yang hanya bertahan selama sepuluh tahun dan Sekolah St. Xavier Malabar, Singapura pada tahun 1859 (CO 273/534, Despatch No. 307, 9 June 1926).

Sepanjang era 1900-an, berlaku perkembangan yang pesat kepada sistem pendidikan Tamil di Tanah Melayu. Ia berlaku kerana pentadbiran Inggeris dan kumpulan majikan mula berubah sikap dan dilihat lebih serius dalam memberikan pendidikan kepada anak-anak Tamil ini. Isu ini timbul, akibat kekurangan buruh, maka wujud kebimbangan dalam kalangan pemilik-pemilik ladang dan Kerajaan British ini bahawa akan berlaku masalah ekonomi sekiranya tiada kehadiran buruh yang konsisten dari India Selatan untuk bekerja di ladang-ladang getah. Dalam masa yang sama, ia juga bertujuan untuk menghalang para pekerja India yang telah berada di Tanah Melayu balik ke negara asal mereka. Jelasnya, faktor ekonomi, terutamanya yang berkait dengan kelangsungan ekonomi penjajah merupakan penyumbang utama kepada dasar ini.

Sepanjang tempoh ini, objektif pendidikan sekolah Tamil ini adalah bersaskan kepada *Functional Literacy*, iaitu usaha untuk membolehkan anak-anak ini untuk membaca, menulis dan mengira (3M) dalam Bahasa Tamil. Ia dilakukan untuk membolehkan anak-anak ini untuk terus mengikuti pendidikan aliran perdana di India apabila ibu bapa mereka pulang ke negara asal. Hasilnya, sistem pendidikan adalah berasaskan kepada *Indian based curriculum* yang menekankan elemen Tamil. Berasaskan sistem ini, para pelajar dinilai berasaskan kepada kecekapan mereka membaca, menulis dan penghafalan karya klasik dan epik Hindu. Tingkat tertinggi bagi aliran sekolah ini adalah darjah enam. Walau bagaimanapun, majoriti hanya menuntut sehingga darjah tiga dan empat kerana kekangan sekolah ini yang hanya mempunyai seorang guru sahaja (File 3996/1913).

Namun, berlaku perubahan pada tahun 1912 apabila Kerajaan Inggeris menerbitkan kod pekerja yang mewajibkan para pengurus ladang untuk memberikan pendidikan kepada anak-anak pekerja mereka. Melalui sistem ini, anak-anak yang berumur 10–14 tahun wajib diberikan pendidikan. Bagi memastikan peraturan ini dilaksanakan, pegawai buruh dilantik untuk memantau perkembangan ini. Peraturan ini dilaksanakan sehingga tahun 1933 (File 3996/1913). Akibatnya, beberapa sekolah Tamil muncul secara kecil-kecilan di kawasan ladang, asrama pekerja, kuil di kawasan ladang, tempat asuhan kanak-kanak dan di kilang-kilang getah. Walau bagaimanapun, kekangan kekurangan guru terlatih menyebabkan kualiti

pendidikan agak ketinggalan berbanding dengan sekolah vernakular lain di Tanah Melayu. Rajah 1 menunjukkan kondisi sekolah Tamil pada tahun 1912 di Tanah Melayu.



Rajah 1 Keadaan sekolah Tamil pada tahun 1912 di Tanah Melayu
Sumber: CO 273/579, 1931.

Perlu juga dijelaskan bahawa sekitar 90 peratus buruh-buruh dari negara India yang memasuki Tanah Melayu merupakan mereka yang terdiri daripada kumpulan yang buta huruf (CO 273/534, Despatch No. 307, 9 June 1926). Pendidikan yang disediakan oleh pihak British di ladang hanyalah untuk mengambil hati buruh India, malah ia bukan untuk memaju atau meningkatkan taraf hidup mereka serta bukan untuk melahirkan pelajar yang cemerlang. Ketiadaan satu sistem pendidikan yang teratur menyebabkan anak-anak buruh dibiarkan begitu sahaja untuk terus hidup sebagai komuniti ‘peminum atau pemabuk’ bagi generasi seterusnya. Lebih-lebih lagi, mereka menjadi komuniti ‘penghutang’ di sepanjang kehidupan mereka kerana perlu menjelaskan hutang yang ditinggalkan oleh bapanya (CO 273/534, Despatch No. 307, 9 June 1926: 1–3).

Waktu sekolah pula disusun agar tidak bertembung dengan waktu kerja kanak-kanak yang berusia 10 tahun ke atas dengan ibu bapa mereka di ladang. Guru pula diimport dari India, tetapi pada awalnya, kerani,

kangani atau buruh-buruh yang sedikit berpelajaran akan menjadi pengajar di sekolah. Keadaan sebenar ialah mereka langsung tidak berkelayakan atau tidak berupaya menyampaikan pengajaran yang sempurna kepada kanak-kanak di sekolah Tamil di ladang (CO 273/534, Despatch No. 307, 9 June 1926). Selain itu, kemiskinan, bebanan keluarga dan ketiadaan inisiatif pihak British bagi menjamin pendidikan dan masa depan anak-anak buruh turut menjadikan mereka sebagai komuniti yang tidak ada hala tuju. Ibu bapa pula lebih mengutamakan pendapatan tambahan yang dibawa oleh anak-anaknya (File 3996/1913: 2).

British melihat pembukaan sekolah Tamil di ladang sebagai satu kemudahan bagi menetapkan mereka di kawasan ladang. Dengan pemikiran ini, British cuma membina sebuah sekolah Tamil dalam keadaan yang buruk dan pengajaran pula langsung tidak memuaskan (CO 273/579, 1931: 20–21). Polisi British adalah hanya menjadikan kanak-kanak Tamil sebagai kerani (*kirani*) atau jurukira (*kanakupillai*) (CO 273/534, Despatch No. 307, 9 June 1926 & A. Caldecott, 27 Julai 1927: 1). Ia menyebabkan pendidikan kanak-kanak buruh India di ladang terabai (Mohamed Ali, 1963: 22).

...children of from about 5–12 are allowed to work in the mornings. Their parents greatly appreciate the additional earnings brought in by these means and the children's work is valuable to the estates. Moreover, analogies from 'half time' experience in Europe are quite false. The work done on rubber estates by Tamil children is mostly the scrapping of trees or cleansing of cups; work which makes no great demand on their physical or mental energies, is a healthy out-door employment, and cannot be held to incapacitate them from profiting by attendance at school later in the day. Such work is generally over between 10 and 11 in the morning.

(File 3996/1913: 2)

British memilih orang Tamil sebagai komuniti yang boleh bekerja keras di Tanah Melayu kerana pada perkiraan mereka, orang Tamil pasif, tidak memberontak dan mudah diurus. Selain itu, pihak British juga beranggapan bahawa orang Tamil tidak mempunyai wawasan, maka mereka tidak akan berusaha untuk memajukan diri. Maksudnya, mereka boleh diharap untuk kekal sebagai buruh ladang untuk selama-lamanya atau selagi mereka diperlukan (Sandhu, 1969: 57; Stenson, 1980: 17). Tanggapan British ini

tidak terhad kepada kemasukan buruh India sahaja, malah dapat dilihat dari segi penempatan dan layanan yang diberikan kepada mereka di Tanah Melayu. Seperti yang dinyatakan lebih awal lagi, todi disediakan sebagai sumber kekuatan buruh India secara sepenuhnya bagi menjayakan rancangan ekonomi British dengan mengutip semula gaji yang diberi kepada buruh dalam bentuk cukai yang dikenakan terhadap penjualan todi di ladang. British yang menjadikan minuman todi sebagai industri komersial, tidak melihat pendidikan sebagai wadah penting bagi meningkatkan mutu hidup buruh. Tidak berlebihan jika dikatakan bahawa British sengaja menjadikan anak-anak buruh sebagai kuli dengan menyediakan kerja lebih di ladang dan mengelakkan kehadiran mereka ke sekolah. Jika pendidikan disediakan sekalipun, ia berada dalam keadaan yang paling minimum. Hal ini disebut secara terang-terangan dalam Laporan Tahunan Pendidikan Selangor yang dikeluarkan pada tahun 1923 seperti berikut;

The attendance is very irregular; estate managers as a rule take little interest in their schools and give over-time work to the children which prevents their attendance at school...there still remain the kangany and cooly teachers who are untrained and lacking of knowledge.

(Selangor Secretariat File 951/1924, Part. V)

Dasar British adalah hanya menjadikan kanak-kanak Tamil sebagai kerani (*kirani*) atau jurukira (*kanakupillai*) (CO 273/534, Despatch No. 307, 9 June 1926 & A. Caldecott, 27 Julai 1927: 1). Hal ini menyebabkan pendidikan kanak-kanak buruh India di ladang terabai. Pengabaian ini menyebabkan timbulnya anggapan bahawa kanak-kanak ini hanya mampu menjadi buruh sahaja (Mohamed Ali, 1963: 22). Perbincangan aspek pendidikan ini penting kerana berdasarkan penelitian terhadap dokumen-dokumen rasmi Kerajaan British menunjukkan bukti bahawa kanak-kanak turut terbabit dalam pengambilan todi. Hal ini berpunca daripada majikan ladang yang tidak mewajibkan kehadiran kanak-kanak ke sekolah, tetapi membenarkan mereka untuk bekerja di ladang (CO 717/181, 102).

Dasar pecah dan perintah British tidak berhenti setakat membahagikan tiga kaum terbesar di Tanah Melayu. Malahan, British berterusan membahagikan kaum India di sekolah mengikut kumpulan etnik iaitu sekolah

Tamil, sekolah Malayalam dan sekolah Telugu. Pada awalnya, dua atau tiga jenis sekolah telah wujud di kawasan perladangan iaitu sekolah Tamil, Malayalam atau Telugu secara berasingan atau ketiga-tiga jenis sekolah di bawah satu bumbung tetapi beroperasi secara berasingan mengikut pecahan kaum seperti kaum Tamil, Malayalee dan Telugu. Keadaan ini wujud hampir di kebanyakan ladang di Tanah Melayu sebelum merdeka. Hal ini demikian kerana British ingin memecah perintah subetnik di Tanah Melayu dari segi tempat tinggal, tempat kerja, kasta, gaji, kuil, pembahagian kerja dan termasuklah sekolah. Dalam hal ini, 90 peratus buruh India di Tanah Melayu terdiri daripada buruh berketurunan Tamil. Selebihnya terdiri daripada orang Malayalee, Telugu dan orang India Utara, iaitu orang Punjabi dan Gujerati serta Sikh. Namun, British ingin mengecilkan lagi kaum India mengikut kelompok kerana tidak mahu wujud perpaduan dan hubungan yang erat dalam kalangan masyarakat India dan hal ini tidak akan menyenangkan pentadbiran British. Maka, jelaslah bahawa sekolah Tamil di ladang bukan untuk kemajuan komuniti India, malah ia adalah semata-mata untuk tujuan ekonomi British, iaitu sebagai salah satu kemudahan yang paling asas bagi mengekalkan buruh dan bekerja secara berterusan di bawah pihak kolonial. Pecahan kaum India di sekolah dapat dilihat secara jelas dalam Rajah 2.



Rajah 2 Sekolah ladang yang dibahagikan kepada tiga buah kelas iaitu Tamil, Malayalam dan Telugu

Sumber: Selangor Secretariat File 951/1924.

Jumlah sekolah Tamil yang diusahakan oleh komuniti India adalah terhad. Thambusamy Pillai misalnya, pada tahun 1906 menubuhkan sekolah untuk anak-anak buruh kereta api di Sentul. Sementara itu, Mission Ramakrishna berjaya menubuhkan sekolah Tamil Vivekananda di Kuala Lumpur. Hasilnya, menjelang tahun 1922, terdapat 122 sekolah Tamil telah ditubuhkan (Kandan, 1979: 19). Namun, harus disedari bahawa sekolah-sekolah ini hanya diasaskan di kawasan bandar sahaja dan bukannya di ladang. Di ladang, hampir keseluruhan sekolah Tamil diasaskan oleh pihak British dalam keadaan serba kekurangan. Buruh ladang pada waktu itu buta huruf dan mereka datang ke Tanah Melayu dengan harapan kembali ke kampung halaman mereka setelah tugas di sini selesai. Keperluan sekolah mungkin tidak terlintas dalam pemikiran mereka. Apatah lagi dalam keadaan hidup yang sangat susah dan sentiasa tertindas akibat sistem ikatan ladang. Mereka lebih mementingkan pendapatan tambahan yang diterima melalui anak-anak mereka daripada menghantar mereka ke sekolah estet yang disediakan oleh British dalam keadaan yang tidak sempurna. Maka, tidaklah munasabah mengharapkan mereka mengasaskan sekolah. Pada masa yang sama juga, pengurus ladang yang majoriti berbangsa Eropah pula tidak mengambil berat terhadap sekolah Tamil. Namun, apabila Kod Buruh 1923 diperkenalkan, keadaan ini berubah, di mana ia mewajibkan pendidikan kepada kanak-kanak buruh India yang berumur antara 7 hingga 14 tahun (*Report of the Royal Commission on the teaching services, West Malaysia*, 1971: 24). Walau bagaimanapun, akibat kos yang tinggi, masih terdapat ramai majikan ladang yang agak keberatan. Hasilnya, di beberapa buah ladang, tidak terdapat bangunan khas untuk kanak-kanak ini mendapat pendidikan dan lebih buruk lagi apabila terdapat rumah asap digantikan sebagai tempat belajar anak-anak ini. Dalam masa yang sama, para majikan turut enggan melantik guru-guru yang bertauliah, sebaliknya melantik pekerja-pekerja sedia ada seperti mandur, pembantu hospital, kerani dan sesiapa sahaja untuk menggalas tugas ini. Pengajaran pula hanya dijalankan sewenang-wenangnya tanpa sebarang kurikulum (Arasaratnam, 1970: 181).

Jelasnya, pada awalnya, sokongan ke atas sekolah Tamil amat tidak menggalakkan. Ia mula mengalami perubahan apabila pada dekad ketiga, didapati jumlah sekolah dan jumlah pelajar yang menghadiri sekolah mula menunjukkan peningkatan. Pada tahun 1925 misalnya, terdapat 235 sekolah

dengan 8,153 orang pelajar dan pada tahun 1930, jumlah ini mengalami peningkatan kepada 333 buah sekolah dengan 12,640 orang pelajar. Pada tahun 1937, wujud 548 buah sekolah dengan bilangan pelajar seramai 23,350 orang. Trend ini berterusan hingga tahun 1957 apabila seramai 50,766 orang kanak-kanak mengikuti pelajaran di 902 buah sekolah Tamil di negara ini. Jadual 2 memberi gambaran jelas tentang trend ini.

Jadual 2 Perkembangan sekolah Tamil di Tanah Melayu

Tahun	1947	1948	1949	1950	1951	1953
Bilangan pelajar	35479	35456	38743	38833	37100	43257
Bilangan sekolah	843	890	889	881	861	869
Bilangan guru	1152	1260	1341	1388	410	1564

Sumber: Anbalakan, 2008: 136.

Jadual 2 menunjukkan satu perubahan besar selepas pendudukan Jepun, iaitu British mula meningkatkan jumlah sekolah serta bantuan terhadapnya. Sebagai langkah utama, British mula membuka sekolah Tamil secara meluas di ladang-ladang yang mempunyai lebih daripada 15 orang murid. Pertambahan sekolah dapat dilihat dalam Jadual 2, iaitu pada tahun 1947 terdapat 843 buah sekolah dan jumlah ini terus meningkat sehingga 869 pada tahun 1953. Hal ini sedemikian kerana jumlah masyarakat India telah bertambah di Tanah Melayu dan mereka menjadi buruh yang sangat penting bagi memajukan kegiatan ekonomi British. Selain itu, British juga ingin mendapat sambutan baik daripada masyarakat tempatan. Tindakan British ini menyebabkan kehadiran pelajar turut meningkat dari 35,479 pelajar pada tahun 1947 ke 43,257 pelajar pada tahun 1953.

Beberapa faktor telah mendorong perubahan trend ini. Antaranya, perubahan demografi dalam kalangan masyarakat India. Menjelang 1930-an, orang India telah menjadi golongan menetap di negara ini. Hal ini telah membawa kepada peningkatan kanak-kanak yang dilahirkan di sini. Selain itu, mulai 1930-an, kerajaan telah menanggung kos pengurusan sekolah Tamil melalui *grants-in-aided*. Pada tahun 1932 misalnya, setiap pelajar diberikan enam ringgit setahun. Tiga tahun kemudian, bantuan ini telah ditingkatkan kepada lapan ringgit. Bantuan kewangan ini telah mendorong guru-guru sekolah Tamil berusaha untuk memperbanyakkan bilangan kanak-kanak

di sekolah mereka kerana lebih ramai pelajar bererti lebih besar bantuan. Guru-guru tersebut telah berjumpa dengan ibu bapa dan memujuk mereka agar menghantar anak-anak mereka ke sekolah (Government Printing Office, 1937: 1–5). Mereka memujuk dengan menekankan kepentingan pendidikan kepada kanak-kanak. Tindakan ini walaupun berniat untuk meningkatkan bantuan kewangan, secara langsung telah berjaya meningkatkan kesedaran terhadap pendidikan dalam kalangan buruh India. Keadaan ini ditunjukkan dalam Jadual 3.

Jadual 3 Jumlah sekolah Tamil di ladang mengikut negeri, 1930-1938

Tahun	Perak	Selangor	Negeri Sembilan	Pahang
1931	126	159	36	12
1933	118	132	35	7
1934	126	151	60	11
1935	126	151	62	9
1936	138	162	73	12
1938	198	236	112	17

1935, 1936: Termasuk 3 buah sekolah Telugu dan sebuah sekolah Malayalam (*aided schools*). 1938: termasuk 10 buah sekolah Telugu, sebuah sekolah Malayalam, sebuah sekolah Singhalese, sebuah sekolah Gurkha, 13 buah sekolah campuran Tamil dan Telugu dan dua buah sekolah campuran Tamil dan Malayalam (*aided schools*).

Sumber: FMS Government Press, 1932–1939.

Walaupun pada awal dekad ketiga sekolah Tamil meningkat hampir di semua Negeri-negeri Melayu Bersekutu, tetapi pendidikan yang sistematik dengan pelantikan guru yang berkelayakan hanya bermula selepas tempoh ini. Sekolah Tamil meningkat di setiap negeri dengan adanya skim bantuan lapar ringgit untuk seorang pelajar. Hal ini meningkatkan jumlah sekolah Tamil secara mendadak. Namun, penerangan Jadual 3 jelas menunjukkan usaha majikan berbangsa Eropah yang mengasingkan sekolah Tamil, sekolah Malayalam dan sekolah Telugu di ladang-ladang di Tanah Melayu untuk mengelakkan perpaduan dan hubungan erat antara orang India.

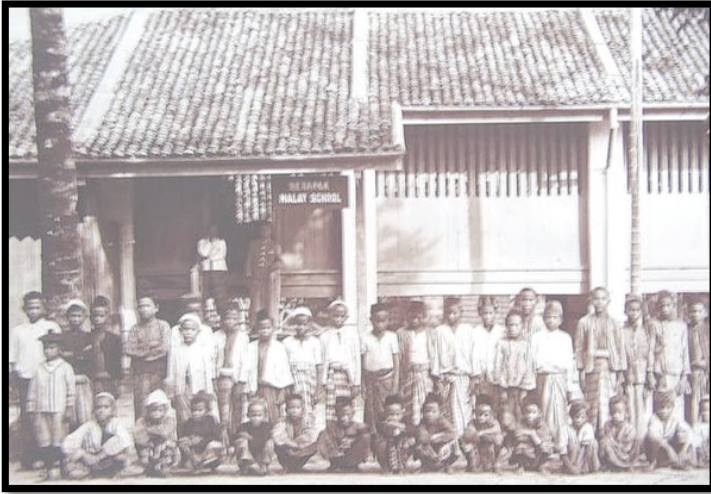
Sekolah Melayu

Sama seperti sekolah Tamil, sekolah Melayu turut terhad kepada pembelajaran tahap rendah sahaja. British sejak awal lagi dilihat tidak berminat untuk

memajukan sistem pendidikan di Tanah Melayu kerana mereka melihat pendidikan dalam kalangan masyarakat Melayu hanya akan memberikan kerugian kepada Kerajaan British. Namun, akibat desakan berterusan daripada para pembesar Melayu, terutamanya sultan di Negeri-Negeri Melayu Bersekutu, menyebabkan Kerajaan British mula memberikan pendidikan rendah untuk kumpulan ini. Ia membawa kepada penubuhan sekolah rendah vernakular Melayu pada pertengahan abad ke-19 sehinggalah awal Perang Dunia Kedua (*Federated Malay States*, 1932).

Blundell, yang merupakan gabenor Negeri-negeri Selat merupakan individu yang bertanggungjawab kepada penubuhan sekolah Melayu di Negeri-negeri Selat. Antara sekolah terawal ditubuhkan adalah Teluk Belanga, Singapura diikuti dengan beberapa sekolah di Melaka dan Pulau Pinang. Malangnya, usaha ini kurang mendapat sambutan dalam kalangan ibu bapa Melayu. Bagi menyelesaikan masalah ini, A.M. Skinner menyesuaikan pengajaran di sekolah-sekolah ini dengan mewujudkan dua aliran, iaitu aliran sekular dan aliran agama berselang-seli diadakan. Selain itu, Kerajaan British juga bertindak mengubah para pengajar yang mengajar subjek bahasa Melayu. Namun, dalam masa yang sama, bagi sekolah aliran agama, para ibu bapa masih dipertanggungjawabkan untuk membayar gaji para guru yang mengajar subjek ini (*Federated Malay States*, 1932).

Bagaimanapun, disebabkan beberapa masalah yang dihadapi oleh masyarakat Melayu pada masa ini, termasuk juga masalah kewangan, sekolah ini tidak mendapat sambutan. Bagi menangani masalah ini, kerajaan bertindak mengambil langkah menangani masalah. Di Selangor misalnya, kerajaan mengenakan denda berbentuk wang kepada ibu bapa yang gagal menghantar anak mereka ke sekolah. Sementara itu, ibu bapa yang menghantar anak mereka akan diberikan ganjaran. Kejayaan ini mendorong kerajaan memperkenalkan enakmen di beberapa negeri seperti Perak, Selangor dan Negeri Sembilan yang mewajibkan anak-anak Melayu yang berumur 7 hingga 14 tahun untuk hadir ke sekolah. Kegagalan berbuat demikian akan menyebabkan ibu bapa ini dikenakan denda (*Federated Malay States*, 1933.). Rajah 3 menunjukkan sekolah Melayu pertama di negeri Selangor, Sekolah Melayu Pangkalan Batu 1875.



Rajah 3 Sekolah Melayu pertama di negeri Selangor, Sekolah Melayu Pangkalan Batu 1875

Sumber: FMS Government Press (1933).

Sekolah vernakular Melayu pertama di negeri Selangor yang didirikan di Klang telah dilawati oleh beberapa orang pegawai pelajaran British pada tahun 1879. Menurut Rex Stevenson;

The first record inspection of the Klang school took place on 15 Dec. 1879. It revealed that although there were thirty boys on the Register, the daily average attendance was between eight and ten and those present on the day of inspection, only three could read or write. It was found that the master, Mohamed Zin, often employed the pupils, cutting firewood, running errands etc. while sending out his own children, who also attended the school, at early and late hours of the day to sell fruits etc.

(Stevenson, 1975: 25)

Penubuhan sekolah ini merupakan sejarah kepada negeri Selangor kerana menjadi sekolah Melayu pertama di negeri tersebut. Ia adalah lanjutan daripada laporan yang menyebut keengganan dan sikap ragu-ragu para ibu bapa untuk menghantar anak-anak lelaki mereka ke sekolah. Akibatnya, satu undang-undang berjaya diluluskan pada Jun 1891 yang menyebut bahawa kanak-kanak lelaki yang berumur antara 7 hingga 14 tahun wajib dihantar ke

sekolah. Walau bagaimanapun, terdapat beberapa alasan yang menyebabkan kegagalan orang Melayu untuk menghantar anak-anak mereka ke sekolah. Menurut Report on Education, Federated Malay States for 1902;

To overcome the reluctance of Malay parents to send their children to school, the Selangor State Government passed a law in June 1891, making it compulsory for Malay boys aged between seven and fourteen to attend school, if there was one within a radius of two miles of children's homes. Parents and guardians responsible for their children's schooling were liable to a penalty of five dollars or simple imprisonment not exceeding fourteen days in default of payment.

(Report on Education, Federated Malay States for 1902)

Dalam masa yang sama, usaha menggalakkan kanak-kanak perempuan bersekolah banyak dilakukan oleh pihak istana iaitu Paduka Sri Sultan Sir Ala'uddin Suleiman Shah.

The School at Bandar has deteriorated since His Highness the Sultan has removed to the new Istana at Klang. His Highness takes great interest in the education of Malay girls and his influence was not beneficial in keeping the older girls at school. In Kuala Lumpur it is proposed to remove the loom to the Malay Settlement, in the hope that the older girls living there will interest themselves in this art.

(CO 430/1-2, 1890: 32)

Ringkasnya, dapatlah dijelaskan bahawa peluang anak-anak Melayu terutamanya di kawasan kampung untuk mendapat pendidikan agak terbatas. Pada masa ini, pengajian Melayu hanya tertumpu kepada empat tahap pelajaran sekolah rendah sahaja. Fokus pelajaran adalah tertumpu kepada isu-isu yang berkaitan dengan pertanian dan aktiviti-aktiviti perekonomian Melayu seperti anyaman, bertujuan untuk memberi pendedahan pengalaman berkaitan pertanian yang menjadi asas ekonomi kepada ibu bapa mereka. Selain itu, kerajaan juga mewujudkan jawatan Nazir Sekolah Melayu bertujuan untuk menyelaraskan sistem pelajaran Melayu. Bagi memudahkan para murid ini, beberapa buku Melayu baharu telah dicetak. Dalam masa yang sama, para guru sekolah Melayu juga telah diberikan latihan apabila Maktab Perguruan Sultan Idris (MPSI) ditubuhkan pada tahun 1922 (CO 430/1-2, 1890: 32).

Dasar Pendidikan Jepun (Penjepunan / Niponisasi)

Semasa pentadbiran Jepun di Tanah Melayu, tentera Jepun bertindak menjalin hubungan baik dengan penduduk Melayu dan India. Ia turut melibatkan aspek pendidikan. Namun, dalam masa yang sama, Jepun menjalankan dasar yang keras ke atas orang Cina. Hal ini demikian kerana masyarakat Cina di Tanah Melayu dianggap sebagai penyumbang utama kepada negara China semasa berlakunya Perang China – Jepun pada tahun 1937.

Dalam sistem pendidikan, Jepun menerapkan dasar Niponisasi, iaitu dasar penjepunan terhadap Tanah Melayu. Akibatnya, semua penduduk tanpa mengira latar belakang kaum, termasuk juga Melayu dan India berhadapan dengan kesengsaraan, penyeksaan, kebuluran, ketakutan dan pengangguran. Dalam masa yang sama, perbezaan layanan antara orang Cina dan bangsa lain akhirnya mewujudkan permusuhan kaum, terutamanya antara orang Cina dan orang Melayu. Dasar penjepunan ini turut diterapkan dalam sistem pendidikan di Tanah Melayu. Melalui sistem pendidikan ini, penekanan akan diberikan kepada aspek berkaitan dengan disiplin, pembentukan akhlak dan taat setia kepada Maharaja Jepun serta kepatuhan penduduk kepada pentadbiran Jepun. Selain itu, bagi meluaskan pengaruh Jepun, kebudayaan Jepun disebarikan melalui sistem pendidikan Jepun. Melalui sistem ini, penduduk tempatan diterapkan dengan nilai dan istiadat serta lagu kebangsaan Jepun iaitu *Kamigayo*. Lagu ini dinyanyikan pada setiap pagi ketika menghadap matahari terbit (British Military Administration, N.F.M.G. Division General Adm 9/1).

Sepanjang pentadbiran Jepun, dasar pelajaran yang diamalkan semasa pentadbiran British diteruskan. Sekolah-sekolah vernakular Melayu dan Tamil masih diteruskan tetapi ditambah baik dengan memasukkan bahasa Jepun dan beberapa elemen yang berorientasikan negara Jepun dalam kurikulum yang diajar. Pemerintahan Jepun juga menubuhkan Sekolah *Nippon-Go* bagi menggantikan kesemua sekolah vernakular. Pengajaran *Nippon-Go*, lagu rakyat Jepun dan cara hidup mereka ditekankan dalam kurikulum sekolah rendah. Pendidikan menengah telah diberhentikan dan digantikan dengan beberapa sekolah teknik dan maktab teknik untuk pengajian telekomunikasi, maritim, perikanan, pertanian dan pembinaan. Beberapa bangunan sekolah di bandar-bandar digunakan sebagai berek, stor, pusat perniagaan dan ibu pejabat

pentadbiran tentera Jepun. Guru-guru tempatan diberi latihan tambahan untuk mengajar bahasa Jepun. Kelas-kelas bahasa Jepun juga diadakan untuk orang dewasa di beberapa tempat seperti di kelab dan persatuan. Surat khabar juga mempunyai ruangan khas bagi pengajaran bahasa Jepun. Pendidikan pasca zaman pemerintahan Jepun tidak mempunyai satu falsafah untuk tujuan perpaduan rakyat dan membentuk identiti kebangsaan (British Military Administration, N.F.M.G. Division General Adm 9/1).

Sistem pendidikan Jepun menanam sifat kerajinan kepada para belia, terutamanya kaum Melayu. Walau bagaimanapun, sistem pendidikan Jepun telah menanamkan rasa benci masyarakat setempat terhadap Jepun. Misalnya, bahasa Jepun dijadikan sebagai bahasa pengantar di semua sekolah dan perasaan taat setia dan kepatuhan kepada Maharaja Jepun diberi penekanan (British Military Administration, N.F.M.G. Division General Adm 9/1).

Setelah Jepun menduduki Tanah Melayu, semua sekolah di Tanah Melayu ditutup dan kebanyakan bangunan digunakan sebagai berek tentera Jepun. Kemudian, secara beransur-ansur sekolah vernakular yang berasaskan sekolah rendah dibuka kecuali sekolah Inggeris. Guru menerima pengajian khas dalam bahasa Jepun, dan dilaporkan bahawa pada musim panas 1943, ramai guru masih diajar semasa tempoh cuti mereka. Mereka yang cekap dalam bahasa Jepun dikekalkan, manakala mereka yang gagal diganti oleh guru ganti yang dilatih secara khas. Dianggarkan hampir separuh masa sekolah, terutamanya pada tahun pertama dan kedua, dipenuhi dengan pengajian bahasa Jepun. Tambahan pula, sekolah bahasa Jepun khas telah ditubuhkan untuk orang dewasa dan kehadiran adalah diwajibkan bagi ramai orang kerana adanya peraturan yang mengekang penggunaan bahasa selain daripada bahasa Jepun untuk tujuan pos, telefon, telegraf dan lain-lain. Pada Julai 1942, diputuskan bahawa semua surat harus ditulis dan dialamatkan dalam bahasa Jepun, dan mesej telefon, telegraf dan kabel harus dalam bahasa Jepun. Dijangka pada tahun 1943, hanya akhbar dalam bahasa Jepun yang boleh diterbitkan (British Military Administration, N.F.M.G. Division General Adm 9/1).

Kursus dalam bahasa Jepun adalah wajib di sekolah teknikal, perubatan, marin dan biasa, kecuali bagi pelajar yang sudah lulus peperiksaan bahasa. Pelajar yang cemerlang dari Tanah Melayu dihantar ke Jepun untuk latihan

lanjutan dan dalam kebanyakan kes, kembali ke tanah air dan bekerja dalam program pendidikan. Bagi menggalakkan pengajian bahasa lanjutan, “Minggu Bahasa Jepun” telah diumumkan di pelbagai bandar. Peristiwa-peristiwa ini dicirikan dengan pertandingan penulisan esei, ucapan awam dan debat serta disertai dengan pemberian hadiah. Satu lagi cara indoktrinasi Jepun adalah memenuhi perpustakaan dengan buku-buku berbahasa dan mencorakkan budaya Jepun (British Military Administration, N.F.M.G. Division General Adm 9/1).

Pada 6 Januari 1944, pihak Jepun telah mengambil langkah dalam program propaganda langsung mereka bagi orang tempatan di Tanah Melayu. Mereka mengumumkan bahawa selepas hari cuti Tahun Baru, pendidikan percuma akan diberi kepada murid sekolah Singapura. Tiada yuran akan dikenakan bagi pengajaran dan buku teks. Menurut Jepun, pendidikan percuma ini selalu diabaikan oleh pihak British walaupun diingini oleh penduduk tempatan Tanah Melayu. Mereka mendakwa bahawa 20,000 anak murid akan mendapat manfaat daripada langkah ini. Namun, jumlah ini tidaklah mengagumkan berbanding jumlah zaman British praperang. Pada 1937, terdapat 93,145 anak murid yang mendaftar di sekolah-sekolah di Negeri-Negeri Selat dan lebih separuh daripadanya di Singapura. Jumlah ini lebih tinggi berbanding jumlah yang diberikan oleh pihak Jepun.

Dasar ‘Pendidikan percuma’ Jepun bukanlah isu baharu di Tanah Melayu. Pada 1 Jun 1943, Kerajaan Perak menetapkan bahawa yuran bagi sekolah Cina, Melayu, Tamil dan Jepun harus dimansuhkan. Pada Julai tahun yang sama, pendidikan percuma diperkenalkan di Selangor bagi 17,500 anak murid. Tambahan pula, terdapat 14 sekolah bahasa Jepun di Johor pada Jun 1943, di mana 2,500 anak murid diberi pendidikan percuma (British Military Administration, N.F.M.G. Division General Adm 9/1). Rajah 4 menunjukkan salah sebuah sekolah semasa era pentadbiran Jepun di Tanah Melayu.



Rajah 4 Salah sebuah sekolah semasa era pendudukan Jepun di Tanah Melayu

Sumber: N.F.M.G. Division General ADM 9/1.

Motif utama program pendidikan Jepun ini nampaknya untuk menghapuskan kesemua kesan bahasa dan budaya Anglo-Saxon. Pada awalnya, pihak Jepun cuba menyebarkan bahasa mereka sendiri dan mengabaikan bahasa lain, tetapi apabila mereka mengakui pendekatan ini tidak praktikal, maka bahasa tempatan diperkenalkan dalam skop program mereka. Jadual 4 menunjukkan jumlah sekolah pada tahun-tahun tertentu di Tanah Melayu.

Jadual 4 Jumlah sekolah pada tahun-tahun tertentu di Tanah Melayu

Tempoh & Jenis Sekolah	1941		Penjajahan Jepun 1942–1945		1946	
	Jumlah Sekolah	Jumlah Pelajar	Jumlah Sekolah	Jumlah Pelajar	Jumlah Sekolah	Jumlah Pelajar
Sekolah Cina	370	38,000	21	2,543	125	46,699
Sekolah Inggeris	81	27,000	36	5,000	51	23,821
Sekolah Melayu	29	5,800	22	4,572	26	5,551
Sekolah Tamil	18	11,000	8	789	44	538

Sumber: Xu Yun Qiau, 1984: 52.

Jadual 4 menunjukkan jumlah sekolah yang beroperasi ketika pendudukan Jepun. Semasa Jepun mentadbir Tanah Melayu, kesemua sekolah vernakular ditutup dan digantikan dengan sekolah Bahasa Nippon Go. Dalam tempoh 1942–1945, terdapat 21 sekolah Cina, 36 sekolah Inggeris, 22 sekolah Melayu dan hanya lapan sekolah Tamil. Kesemua sekolah ini menggunakan bahasa Nippon Go walaupun ia beroperasi di kawasan bandar, kampung, ladang dan lombong. Niat Jepun ialah bahasa Jepun perlu dipelajari dan wajib digunakan dalam semua hal ehwal Tanah Melayu.

KESIMPULAN

Kajian ini membuktikan bahawa pada awalnya sekolah Tamil di ladang dan sekolah Melayu di kampung dibina demi kepentingan orang Eropah sendiri. Dalam hal ini, mereka terus menempatkan buruh-buruh tersebut di kawasan tertentu untuk menjayakan tujuan ekonomi, iaitu memajukan ladang dan mendapatkan sumber makanan utama, iaitu beras dari kampung kepada seluruh Tanah Melayu. Sehingga dekad ketiga zaman pihak kolonial, sekolah Tamil dan sekolah Melayu berada dalam keadaan yang tidak sempurna. Keadaan ini hanya berubah selepas kerajaan mewujudkan beberapa bantuan terhadap sekolah-sekolah tersebut dan semangat golongan pertengahan atau elit dalam memajukan kanak-kanak selepas tempoh itu. Tidak keterlaluan jika dikatakan British telah merancang sejak awal lagi tentang pembahagian sekolah mengikut bahasa ibunda untuk mencapai dasar ekonomi British.

Pihak yang kemudian menjajah Tanah Melayu selepas British iaitu Jepun pula ingin menjadikan keseluruhan sistem pendidikan bersifat penjepunan untuk menyebarkan bahasa dan budayanya. Banyak rekod kerajaan merumuskan bahawa pentadbiran Jepun lebih teruk berbanding British. Kedua-dua sistem pendidikan ini tidak membawa peningkatan taraf hidup masyarakat Melayu dan India. Pendek kata, British inginkan buruh yang mundur dan menurut perintah tanpa menyoal, manakala Jepun pula inginkan buruh yang sepenuhnya mendalami bahasa dan budaya Jepun, namun tidak dapat dinafikan bahawa kedua-dua penjajah akhirnya ingin menjayakan tujuan ekonomi masing-masing. Pendidikan dijadikan sebagai saluran untuk tujuan tersebut. Dasar pecah dan perintah mahupun dasar Niponisasi diaplikasikan

dalam sistem pendidikan bagi menjayakan tujuan ekonomi penjajah. Pengkaji pada masa akan datang boleh melakukan kajian secara mendalam tentang tajuk ini sebagai sebuah tesis agar mampu membongkar pelbagai mesej menarik tentang sistem dan sejarah sekolah vernakular pada era sebelum merdeka.

Secara keseluruhannya, dasar pecah dan perintah oleh Kerajaan British di Tanah Melayu banyak memfokuskan kepada aspek ekonomi di Tanah Melayu. Malah, dasar penjepunan bukan sahaja menuju ekonomi, malah ingin menjadikan seluruh rakyat Tanah Melayu sebagai warga Jepun serta menghapuskan identiti setiap kaum di Tanah Melayu pada waktu itu. Walau bagaimanapun, tujuan utama kedua-dua penjajah adalah mengumpulkan segala hasil bumi tanpa memajukan masyarakat tempatan. Jelaslah bahawa “White Man Burden”, iaitu meletakkan segala bebanan di atas bahu rakyat tempatan dan “Niponization” iaitu menjadikan seluruh negara sebagai ala Jepun merupakan antara taktik British dan Jepun di Tanah Melayu sehingga menjejaskan pendidikan seluruh rakyat demi kepentingan masing-masing pada waktu itu.

RUJUKAN

- Anbalakan, K. (2008). *Identiti India di Malaysia*, Pulau Pinang: Penerbit Universiti Sains Malaysia.
- Annual report of the agent of the government of India in British Malaya for the year 1935*. Delhi: Manager of Publication, 1936.
- Annual Report on education in Selangor for the year 1923*. Dlm. Fail Setiausaha Kerajaan Negeri Selangor, Selangor Secretariat File 951/1924.
- Arasaratnam, S. (1970). *Indians in Malaysia and Singapore*. Kuala Lumpur: Oxford University Press.
- Bathanathan, V. (2003). Perkembangan masyarakat India di negeri Kedah antara tahun 1900–1945. Tesis B.A. (Tidak diterbitkan). Jabatan Sejarah, Universiti Malaya, Kuala Lumpur.
- CO 273/405. General.
- CO 273/499. General.
- CO 273/534. Education on Estates, Memorandum, Excerpts from the “Swathesamithiran” forwarded with Section of States F.M.S. Despatch No. 307.
- CO 273/579. *Straits Settlements, annual report on education in the Straits Settlements for the year 1931*.

- CO 430/1–2. Selangor Sessional Papers 1888–1905, 1890.
CO 438/5. General.
CO 717/181. Conditions of Indian Labourers IN Malaya.
Education of Tamil Coolie Children on Estate. Dlm. Fail Setiausaha Kerajaan Negeri Selangor, Selangor Secretariat File 3996/1913.
Federated Malay States. (1932). *Annual report on the education department for the year 1931*. Kuala Lumpur: FMS Government Press.
Federated Malay States. (1933). *Annual report on the education department for the year 1932*. Kuala Lumpur: FMS Government Press.
Federated Malay States. (1934). *Annual report on the education department for the year 1933*. Kuala Lumpur: FMS Government Press.
Federated Malay States. (1935). *Annual report on the education department for the year 1934*. Kuala Lumpur: FMS Government Press.
Federated Malay States. (1936). *Annual report on the education department for the year 1935*. Kuala Lumpur: FMS Government Press.
Federated Malay States. (1937). *Annual report on the education department for the year 1936*. Kuala Lumpur: FMS Government Press.
Federated Malay States. (1939). *Annual report on the education department for the year 1938*. Kuala Lumpur: FMS Government Press.
Government Printing Office. (1937). *General regulations for Indian vernacular schools in the Straits Settlements (S.S.) and Federated Malay States (F.M.S.), 1936*. Singapore; Government Printing Office.
Kandan, A. (1979). *Malaysiavil Tamil palliyum Tamil kalviyum* (Sekolah dan pendidikan Tamil di Malaysia). Ipoh: Tamil.
Mohamed Ali, K. (1963). The education of the estate worker's children, *Tamil Oli*. Kuala Lumpur: Penerbit Universiti Malaya.
Organization & Activities of the Japanese Administration in Malaya. Dlm. fail British Military Administration, N.F.M.G. Division General ADM 9/1.
Report of the Royal. (1971). *Commission on the teaching services, West Malaysia*. Kuala Lumpur.
Report on education. (1903). *Federated Malay States for 1902*, t.p.
Sandhu, K.S. (1969). *Indians in Malaya: Some aspects of their immigration and settlement, 1786-1957*. London: Cambridge University Press.
Stenson, M.R. (1980). *Class, race and colonialism in West Malaysia: The Indian case*. Queensland: University of Queensland Press.
Stevenson, R. (1975). *Cultivators and administrator's British educational policy towards the Malays 1875–1906*, Kuala Lumpur: OUP University Press.
Xu Yun Qiau. (1984). Maklumat sejarah penentangan penjajahan Jepun oleh masyarakat Cina di Singapura dan Malaya, 1937–1945. Singapura.